

L'Andrea tornava de l'escola sense altra companyia que la seva cara trista.

Es movia lentament, amb el cap cot, amagant-se darrere una cortina de cabells foscos, estirats i gruixuts com el filferro. Les ulleres gruixudes, de color blau cel, li havien relliscat fins a la punta del nas i s'hi havien aturat senzillament pel costum de no anar més avall. Mentre premia els llibres ben fort contra el pit, no desitjava sinó desaparèixer sota la capa de la Terra. Però si en aquell moment hagués caigut en un forat, segurament no hauria estat prou fondo per cobrir-la del tot: era així d'afortunada.

–Ep, espera'm! –la cridava el seu cosinet Xavi, mentre corria per atrapar-la.

–Ah, hola, Xavi –li va dir l’Andrea amb indiferència quan el va tenir al costat, mirant-se’l des de dalt per un angle de les ulleres.

–Hola, ja em semblava que eres tu –va dir amb to alegre, i la seva cara pigada es va il·luminar amb un somriure ample i feliç–. Però què et passa? Per què camines geperuda com si t’haguessis quedat sense coll?

–Ah, no res –va dir, amb la veu trencada. Es va col·locar bé les ulleres damunt del nas, neguitosa, intentant dissimular les llàgrimes que cada vegada es feien més grosses, com les bombolles de xiclet; però els vidres de les ulleres encara les engrandien més. Va continuar endavant arrossegant els peus, somicant i mirant fixament a terra.

–Va, Andrea, digue’m què et passa –la va animar en Xavi–. Que no ho diré a ningú.

–La temporada de futbol començarà aviat.

–Ja ho sé! Seré el millor davanter de la classe! –va faronejar en Xavi.

–I aquesta tarda feien els equips. Normalment sóc l’última que agafen, però avui no, avui m’han deixat de banda.

Va sanglotar mentre revivia la vergonya d’haver estat l’única que havia quedat en un racó del pati. A tots els altres els havien escollit i s’havien agrupat en equips que es cridaven amenaces o visques els

uns als altres. L'Andrea s'havia sentit molt desgraciada de ser l'única jugadora que cap equip no havia volgut, l'alternativa de l'alternativa.

–Al final, l'entrenador m'ha posat amb l'equip de l'Esteve perquè són els millors, però sé que no em deixaran jugar ni una sola vegada, com em passa sempre.

–És igual, les noies tampoc no sabeu jugar a futbol.

–No és veritat! Als equips hi ha moltes noies!

–I estan en l'alineació? –va preguntar en Xavi fent-se l'entès.

–El què?

–Que si jugaran?

–I jo què sé!

Quan travessaven el carrer, l'Andrea va ensopagar amb una pedra, es va torçar el turmell i va perdre l'equilibri. En Xavi va ser a temps d'agafar-la i estalviar-li la caiguda.

–Ho veus per què ho deia? –li anava recollint els llibres i els papers que havien quedat estesos pel terra–. Ara entendràs per què les noies no podeu jugar a futbol. Si no podeu ni travessar el carrer! Hauries de vigilar més, t'ha anat de poc que no et matessis!

–Què més voldria! –va murmurar amb tristesa, mentre es tornava a posar bé les ulleres i agafava els llibres.

–Au, vinga, anima't. Ja ens veurem demà –va dir en Xavi, i va tirar avall pel seu carrer.

–Adéu, Xavi –en fer-li adéu amb la mà s'hi va donar un cop amb la branca més baixa d'un arbre–. Ai! –mentre sacsejava la mà per fer-se passar el mal, va topar de ple amb la bústia que hi havia al capdamunt del seu xamfrà.

L'Andrea no parlava mai amb ningú i no tenia amics. En Xavi no comptava, perquè eren cosins i era més petit que ella. A l'escola no es feia amb ningú i tenia fama de tibada. Els companys no sabien que no saludava mai perquè no s'hi veia prou per reconèixer els que li passaven pel costat i li feia angúnia equivocar-se. Travessava els carrers d'esma i tenia memoritzat el nombre de travessies que hi havia entre casa seva i l'escola, ja que tampoc no arribava a llegir els rètols dels carrers. A més, no hi ajudava el fet que l'Andrea es bellugués amb tan poca gràcia. Havia provat d'anar a una acadèmia de ballet, però la mestra de seguida la va aviar cap a casa perquè patia per ella i per les altres ballarines. Potser era tan matussera perquè a casa no tenia germans ni animals de companyia amb qui entrebancar-se. Per amagar aquests secrets que l'averkonyien, l'Andrea caminava amb el cap cot, fent veure, quan topava amb els arbres, amb les bústies o amb els cotxes

aparcats, que estava capficada en pensaments importants i que tant li feia que ningú parlés amb ella.

Quan per fi li van comprar unes ulleres, que li van semblar lletgíssimes, va pensar que se li haurien acabat els problemes; però era massa tard. Amb les ulleres i tot, va continuar entrebancant-se per tot arreu com si fos cega, les coses li queien de les mans, topava amb tot el que trobava al mig del pas i ningú no li feia cas.

Fins i tot en els somnis era pocatraça. I tant! La nit anterior s'havia entrebancat amb la seva ombra en un somni: la pobra Andrea voltava pel bosc del costat de casa seva buscant una pilota de futbol, enmig de la boirina que l'envoltava habitualment quan no duia les ulleres. De sobte, una forma amenaçadora de la mida d'un arbre li va barrar el pas. L'Andrea va fer un bot endarrere, va ensopegar amb la seva ombra i va caure rodolant damunt l'herba mentre la figura fosca cada vegada se li acostava més. Quan ja la va tenir al damunt, es va despertar amb un espant terrible. Tenia el canell i les cames adolorits i plens de blaus. Aquell malson, però, hauria estat molt menys espantós si l'hagués pogut explicar a algú.

A la sortida de l'escola, l'Andrea es va presentar a l'entrenament de futbol, encara que la samarreta

li tibés, amb l'esperança que l'Esteve, el capità de l'equip i màxim goleador, li donés una oportunitat de jugar.

–I tant, Andrea, és clar que pots jugar –li va dir l'Esteve, mentre es passava la pilota d'un genoll a l'altre, fent-la rebotar cada cop més amunt, fins que la va tenir a l'aire i va començar a donar-li cops amb el cap. Amb un d'aquests cops de cap, l'hi va passar a ella. A l'Andrea li va costar molt atrapar-la.

–No, no. No juguem a llançar i atrapar la pilota, no la pots tocar amb les mans –va riure l'Esteve i, al seu costat, tot l'equip–. No és una bola de jugar a bitlles, és una pilota de futbol. L'has de situar ben ferma a terra i apuntar-la amb el peu. Però primer ens has de demostrar que pots xutar la pilota i fer-la entrar a porteria.

L'Andrea es va posar bé la diadema perquè li aguantés les ulleres i es va col·locar a l'àrea de penal, intentant concentrar-se en la pilota. El porter li va fer un senyal amb el cap. Ella va xutar amb totes les seves forces, va fallar estrepitosament i va caure de cul.

–Vaja, també has d'aprendre a caure bé –li va cridar l'Esteve.

Vermella fins a les orelles, l'Andrea es va aixecar. Després d'ensopegar amb la pilota, la va deixar ben

quieta a terra amb el peu i es va preparar per tornar-ho a provar. Va tancar els ulls ben fort i va xutar... contra ella mateixa!

–Ai!

En obrir els ulls va veure la pilota blanca i negra exactament al lloc on l’havia vist per última vegada. Encara va provar de xutar-la, però no va poder.

–Has de mirar la pilota! –va cridar l’Esteve–. No et farà mal, que només és una pilota. Vinga, Andrea, tens l’última oportunitat.

Mentre planejava l’estratègia, la pilota se li va escapar rodolant.

–Au, ja està. Surt del camp. El següent!

L’Andrea va xocar amb el següent jugador quan marxava del camp.

–Perdó.

Va pensar que procuraria fer-ho millor la propera vegada. Però no va ser així. No se’n sortia, de tocar la pilota amb el peu: se li escapava la possessin en la posició que la possessin. Si jugava de defensa no podia seguir el ritme dels altres, queia, agafava la pilota amb les mans i li ensenyaven la targeta vermella; si li passaven la pilota amb un cop de cap l’esquivava, i de vegades marcava un jugador a qui no tocava. De davantera no ho feia millor: no arribava mai a tocar cap pilota, ja no parlem de passar-la, i si alguna

